

Pregó del III Centenari

ESCALENCES:

Voldria començar aquest PREGÓ —després de la Missa concelebrada per un estol de sacerdots que han exercit a L'Escala— essent conscient que és l'inici popular de tota una pila d'actes que tindran lloc en el decurs d'un any a la nostra població per a commemorar els 300 anys de la seva independència parroquial.

I voldria començar dedicant un record emocionat a la humanitat del clergues —rectors i vicaris— que vaig conèixer al llarg dels primers 18 anys de la meua vida.

Recordo, d'entre d'altres, a Mn. Banyeres, Mn. Joaquim, Mn. Pere Jou, Mn. Rodon (un veritable aristòcrata de la clerecia) Mn. Domènec Morató (que fou el primer vicari que sortí de la rectoria amb el cap descobert, sense el tradicional bonet, amb sabata baixa i amb la clenxa al costat).

Mn. Carles Costa i Mn. Gaspar formen part del breu anecdotari amb què desitjo cloure la meua participació a les festes.

I ara donant una ullada al passat, imaginem-nos el recorregut de la comitiva que es formà a Empúries el dia 24 de maig del 1682, quan el capellà Rafael Matheu, al front de set altres sacerdots, del quasi centenar d'habitants del poble i molts d'altres forasters, traslladava les set Hòsties consagrades des d'Empúries a la nova Parròquia de L'Escala.

Tota la cerimònia es porta a cap amb cants, música i molta alegria.

I es comprèn:

Aquella comunitat d'escalencs portava molts anys depenent d'una altra comunitat. I la dependència, tirànica o paternalista —tant se val!— genera sempre un afany d'independència, un desig amagat o manifest de desprendre's del jou que subjecta.

Per això els cants.

Avui hi hauria cants, senyeres i consignes.

Però, a més de la consecució de la independència parroquial, assolint la categoria de comunitat autònoma, estic convençut que els escalencs celebraven la seva majoria d'edat reconeguda, el reconeixement, a tots nivells, de la seva maduresa per a viure responsablement el seu present i per a projectar-se a un futur col·lectiu que avui, gràcies a l'esforç, a la fe i a l'entusiasme de tot un poble, podem contemplar en una fase de desenvolupament optimista, havent assolit fites estimables i magníficament positives.

Els nostres avis varen tenir visió de futur.

I varen iniciar una tasca.

Intuïren que les generacions que els anirien succeïnt portarien endavant l'obra que ells havien començat.